

PUSTINJSKA RUŽA

„Ruža cvate jer cvate; nema svoje *zašto*.

Ne pita gleda li je čovjek, ne pazi na se tašto.“

(Angelus Silesius)

Katkad nemoć postaje snaga ljubavi.

U nemoći rađa se bol,

u boli rađa se tuga,

iz tuge i kušnje rađa se ljubav.

Iz tjeskobe, iz riječi,

iz ljepljivih sukoba u kojima ne čujemo drugo srce

koje strpljivo u šutnji čeka ljubav i prihvaćanje.

Nemoć me uči strpljenju,

slušanju sukoba, previranja i borbe

koje u valovima prekrivaju kuhinju,

mjesto gdje smo najčešće boravili kao obitelj.

Mjesto gdje sam se uvijek divila majci,

njezinoj spretnosti, umijeću, mirisima hrane,

koja nas je sve okupljala,

gdje smo se osjećali zadovoljno, sigurno i sretno.

Sve je to još uvijek tu, upravo sada,

prekriveno njezinom boli, tatinom boli.

Iz moje boli i nemoći rađa se snaga ljubavi

i budi moje srce u trenucima teških kušnji borbe,

budi ovaj trenutak, trenutak istine.

Čudesni su putevi Gospodnji.

U tvoje ruke polažem sve.

Oblici boli i ljubavi,

bez obzira na iskustvo i godine,

rađaju Život.

„Ruža koju ovdje vidi tvoje oko,

Kroz vječnost je cvala u Bogu duboko.“

(Angelus Silesius)